

Ζήτημα Ζωής και Θανάτου

Laurence Newey

Καλώς ήρθατε στο Φεστιβάλ του Πάσχα και στον εορτασμό της αρχής του ζώντος Χριστού. Αυτό το πνευματικό φεστιβάλ κατά τη διάρκεια του Κριού προορίζεται να γίνει μια εποχή παγκόσμιας αναγνώρισης της πνευματικής Ιεραρχίας, την οποία ο Χριστός καθοδηγεί και κατευθύνει, μια εποχή κατά την οποία γίνεται επίκληση της φύσης της αγάπης του Θεού με τη δύναμή της να φέρνει ανάσταση και πνευματική ζωντάνια. Το Πάσχα θα γίνει τότε η μεγάλη γιορτή της Δύσης, όταν όλα τα βλέμματα και οι σκέψεις θα στραφούν στη ζωή κι όχι στο θάνατο. Και τότε θα γίνει αντιληπτό, ότι ο θάνατος είναι απλώς η δύναμη της απελευθέρωσης, μια δύναμη που πρέπει να εξυμνείται κι όχι να μας φοβίζει.

Η μυστηριώδης σχέση μεταξύ ζωής και θανάτου έχει βεβαίως απασχολήσει ποιητές και φιλοσόφους σε όλη την διάρκεια της ιστορίας, με το ακόλουθο ποίημα του Ντύλαν Τόμας να πραγματεύεται το μυστήριο με μια βαθιά μελαγχολία:

*Η ορμή που μεσ' στον ανθηρό διάυλο φέρνει το
λουλούδι, φέρνει τ' ανθηρά μου χρόνια· ό,τι
αφανίζει ρίζες των δένδρων, με αφανίζει.
Κι είναι άλαλο να πω στο τσακισμένο ρόδο
πώς απ' τον ίδιο τσάκισε η νιότη μου χειμέριο
πυρετό.*

*Η ορμή που φέρνει το νερό μεσ' απ' τα βράχια
φέρνει το κόκκινο στο αίμα· ό,τι στερεώνει τις
ορεινές πηγές, κερώνει τη δική μου.
Κι είναι άλαλο ν' ανοίξω στόμα και να πω
στις φλέβες μου: το ίδιο στόμα βυζαίνει στα
βουνα πηγές.*

*Το χέρι που αναδεύει στη λιμνούλα το νερό,
ταράζει και τη σύρτη· ό,τι παίρνει να φουσάει,*

*φουσκώνει και τα σάβανα πανιά μου.
Κι είναι άλαλο να πω στον κρεμασμένο
πως απ' τη γη μου πλάστηκε ο ασβέστης τού
δημίου.*

*Κολλάει σαν βδέλλα στην πηγή το στόμα του ο
χρόνος· στάζει αργά κι αργεί και φράζει ο
έρωτας· ωστόσο χυμένο το αίμα θα επουλώσει τις
πληγές της.*

*Κι είναι άλαλο να πω σ' έναν πρόσκαιρο αέρα,
πως έχει ο χρόνος παραχώσει ουρανό γύρω στ'
αστέρια.*

*Κι είναι άλαλο να πω πάνω στο μνήμα του
εραστή, πως στα σεντόνια μου συστρέφεται το
ίδιο σκουλήκι.*

Η σπαρακτικότητα αυτών των στίχων αγγίζει κάτι βαθιά εντός μας· ταλανίζει το νου και εντείνει την λαχτάρα να κατανοήσουμε το φαινομενικά ανεξιχνίαστο μυστήριο της ζωής και του θανάτου. Ποιητές όπως ο Τόμας σκιαγραφούν με επιδεξιότητα την ψυχολογική αγωνία της ανθρώπινης ψυχής που παλεύει πάντοτε στο σκοτάδι και τη σύγχυση πριν από την κατάσταση της φώτισης. Στην πραγματικότητα, είναι η ψυχολογική οδύνη του σκότους που τελικά ωθεί τη συνείδηση να διαβεί την πύλη του θανάτου και να εισέλθει στο ζωντανό φως της ανάστασης. Η μνημένη συνείδηση γνωρίζει τότε το όμορφο μυστήριο του θανάτου που είναι είσοδος σε μεγαλύτερη ζωή, ενώ η ακόλουθη βεβαίωση από τα αρχαία των Διδασκάλων εκφράζει περιεκτικά αυτή την αντιστροφή της κοινής αντίληψης:

«Έχε στο νου σου, ω Τσέλα, ότι μέσα στις γνωστές σφαίρες τίποτε δεν υπάρχει παρά φως που ανταποκρίνεται στη ΛΕΞΗ. Γνώριζε ότι αυτό το φως κατέρχεται και συγκεντρώνεται· γνώριζε ότι από το σημείο της επιλεγμένης εστίασης του φωτίζει τη σφαίρα του· γνώριζε επίσης ότι το φως ανέρχεται και αφήνει στο σκοτάδι αυτό που – σε χρόνο και χώρο – φώτιζε. Αυτή την κάθοδο και την άνοδο οι άνθρωποι την αποκαλούν ζωή, ύπαρξη και θάνατο· εμείς που βαδίζουμε στο Φωτισμένο Δρόμο την ονομάζουμε θάνατο, εμπειρία και ζωή».

Αυτή η πλήρης αντιστροφή προοπτικής για τη ζωή και το θάνατο είναι όμορφη και εμπνέει την ενατένιση. Όπως οι κόσμοι δημιουργήθηκαν μέσω της εκφοράς του ΛΟΓΟΥ, έτσι, σε μια

κατώτερη στροφή του σπειροειδούς, ο καθένας από εμάς είναι μια λέξη που εκφωνήθηκε από την ψυχή και εκδηλώθηκε στο φυσικό επίπεδο. Ο ΛΟΓΟΣ έλκει φωτεινή ουσία προς τον εαυτό του, η οποία στη συνέχεια στερεοποιείται σε σάρκα παρέχοντας το προσωρινό μας κέλυφος ή οίκο. Και όταν αυτή η μορφή παλιώσει ή εξαντλήσει τη χρήση της, όπως συμβαίνει με όλες τις μορφές – γιατί να την κρατήσουμε;

Αυτή η διαδικασία λήψης και αποδέσμευσης της μορφής είναι η πνευματική πλευρά της εξελικτικής διαδικασίας, καθώς η συνείδηση που ενοικεί σε κάθε μορφή δεν χάνεται ποτέ, αλλά εισέρχεται και εξέρχεται μέσα από διαφορετικές μορφές, αποκτώντας εμπειρία, προσαρμοζόμενη, διδασκόμενη και εξελισσόμενη σύμφωνα με αυτό που μπορούμε μόνο να ονομάσουμε σχέδιο, κάποιου τύπου, στο νου της θειότητας. Στοχαζόμενοι πάνω σε αυτό, αποκτούμε μια καλύτερη αίσθηση αναλογίας, καθώς αποσύρουμε το βλέμμα μας από το δικό μας προσωπικό πεπρωμένο προς όφελος μιας πιο μακροκοσμικής προοπτικής. Μέσω αυτής της απρόσωπης προσέγγισης πλημμυρίζουμε με δέος νιώθοντας την άνευ όρων αγάπη που κρύβεται πίσω από τις συμπαντικές διαδικασίες και ωθεί τα πάντα προς κάποιον ανεξιχνίαστο στόχο.

Η κοσμική Δύση έχει αποκοπεί όλο και περισσότερο από τη φυσική κυκλική διαδικασία του θανάτου. Πάντα σε αναζήτηση νέων αισθήσεων, η ανεξέλεγκτη ξέφρενη πορεία μας στο μονοπάτι του υλισμού έχει οδηγήσει σε μια υπέρμετρη ταύτιση με το δερμάτινο ένδυμά μας· έχοντας εμπλακεί στις αισθήσεις του χάσαμε συνεπώς την επαφή με την εσωτερική μας φύση. Οι αισθήσεις προορίζονται για να πληροφορούν, όχι για να κατέχουν και μόνο αν απεμπλακούμε από αυτές και εσωτερικεύσουμε τη διαδρομή της διερεύνησής μας, μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα αποκτήσουμε πραγματική κατανόηση της φύσης του θανάτου. Χρειάζεται να αφυπνίσουμε τις ενδότερες, εσωτερικές αισθήσεις και να τις ακολουθήσουμε προκειμένου να αγγίξουμε τον αιώνιο πυρήνα της ύπαρξής μας, που παραμένει αμετακίνητος και αδιατάρακτος καθ' όλη τη διάρκεια των μακρών κύκλων της ζωής, του θανάτου και της επαναγέννησης.

Η Αλίκη Μπέιλι μας λέει ότι το έργο της Μεγάλης Ζωής που εμπνυχώνει τον πλανήτη μας θέτει σε εφαρμογή ενέργειες και δυνάμεις σύμφωνα με τον κοσμικό νόμο... και δημιουργεί συνεχώς τις νέες μορφές που απαιτούνται για να εκφράσουν την «περισσή ζωή» και τον «αυξανόμενο σκοπό της Θέλησής Του» που η πρόοδος των αιώνων καθιστά κυκλικά δυνατή. Ζούμε αυτή την εποχή σ' έναν κύκλο κατά τον οποίο η έντονη δραστηριότητά Του χρησιμοποιεί την τεχνική της θείας καταστροφής για να αποδεσμεύσει την πνευματική ζωή. Ταυτόχρονα, αυτή η μεγάλη Ζωή δημιουργεί τη νέα δομή του πολιτισμού που θα εκφράζει πληρέστερα την εξελικτική επίτευξη του πλανήτη και των βασιλείων της φύσης, οδηγώντας τελικά στην τέλεια έκφραση της θείας Του ζωής και σκοπού. Ευτυχώς, μας λένε ότι αυτή η περίοδος καταστροφής πλησιάζει στο τέλος της και ότι αν εγκαινιάσουμε τις απαιτούμενες αλλαγές στη συνείδηση, μια εποχή αγαπητικής κατανόησης θα αναδυθεί στο προσκήνιο.

Με αυτόν τον τρόπο βλέπουμε ότι ο θάνατος δεν είναι απλώς κάτι που αφορά τα άτομα, καθώς όλα είναι μέρος μιας ευρύτερης διαδικασίας κατά την οποία η ψυχή συμμορφώνεται με τους πνευματικούς νόμους. Αυτό περιλαμβάνει την περιοδική διάσπαση όλων όσα έχουν αποκρυσταλλωθεί και χρήζουν απελευθέρωσης σε νέες μορφές. Πραγματοποιείται παντού και σε όλα τα επίπεδα και βλέπουμε εκτεταμένα κατακλυσμιαία γεγονότα, όπως σεισμούς στο ορυκτό βασίλειο και την εξαφάνιση ειδών. Στο ανθρώπινο επίπεδο βλέπουμε τη διαδικασία του θανάτου να λειτουργεί και σε συναισθηματικό και νοητικό επίπεδο· έτσι έχουμε τον συνεχή θάνατο και την αναγέννηση θεσμών, θρησκειών, πολιτικών κινήματων και πολιτιστικών τάσεων. Βλέπουμε παντού γύρω μας την δόμηση, την αποδόμηση και την ανοικοδόμηση και όλα αυτά γίνονται πιο οδυνηρά από το γεγονός ότι προσπαθούμε να γαντζωθούμε από τις γνωστές και οικείες μορφές του παρελθόντος.

Είναι δύσκολο για εμάς που είμαστε τόσο ταυτισμένοι με την όψη της μορφής να κατανοήσουμε αυτόν τον ευρύτερο σκοπό του θανάτου, ειδικά στην περίπτωση των φυσικών καταστροφών, από τις οποίες έχουμε δει αρκετές τελευταία. Σύμφωνα με τις Διδασκαλίες της

Προαιώνιας Σοφίας, όλα τα επονομαζόμενα Έργα Θεού κινούνται βάσει Νόμου και Σχεδίου και αυτό προκαλεί ένα ανησυχητικό παράδοξο, διότι ποιος μπορεί να συμβιβάσει μια τόσο τρομερή οδύνη με έναν πανάγαθο και φιλεύσπλαχνο Θεό; Ίσως, μέρος της αντίφασης να οφείλεται στην τάση της υποσυνείδητης προβολής πάνω στη Θεότητα μιας προσωπικότητας που ασχολείται άμεσα με τις υποθέσεις κάθε ατόμου στον πλανήτη. Η αλήθεια όμως είναι, ότι οι μεγάλες Ζωές που ενοικούν στο Κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή, για να μην αναφερθούμε στον ίδιο τον Λόγο, εστιάζονται κυρίως στις διαπλανητικές σχέσεις και στην κατεύθυνση των κοσμικών δυνάμεων προς όφελος όλων των βασιλείων της φύσης.

Μπορούμε να υποθέσουμε από αυτό ότι, σε φυσικές καταστροφές και περιόδους πολέμου, το ατομικό πεπρωμένο και κάρμα γενικά αντικαθίσταται από το ομαδικό και φυλετικό κάρμα, ακόμη και από το πλανητικό κάρμα στην περίπτωση φυσικών καταστροφών. Και βέβαια, από εσωτερική άποψη ο θάνατος είναι απλώς η απελευθέρωση προς μια μεγαλύτερη ζωή μέσω της μετατόπισης της συνείδησης σε μια άλλη περιοχή του Θεϊκού σχήματος. Έτσι, ενώ οι φυσικές καταστροφές, όπως οι σεισμοί, βρίσκονται υπό την καθοδήγηση πλανητικών διανοητών, ο μεγάλος νόμος της Αγάπης που κυβερνά το ηλιακό σύστημα δεν παραβιάζεται ποτέ. Είναι μόνον η μορφή που πρέπει να υποχωρήσει στην «πίεση της θείας ιδέας» ή, για να το θέσουμε αλλιώς, «*Το ένδυμα του Θεού παραμερίζεται από την ενέργεια των κινήσεών Του...*».

Ας σταθούμε εδώ για μερικές στιγμές σιωπηλού στοχασμού και στη συνέχεια ας πούμε όλοι μαζί τη Μεγάλη Επίκληση:

*Από την εστία του Φωτός μέσα από τη Διάνοια του Θεού
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.*

*Από την εστία της Αγάπης μέσα από την Καρδιά του Θεού
Ας διαχυθεί αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός/Ερχόμενος να γυρίσει στη Γη.*

*Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Ο σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων –
Ο σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.*

*Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.*

*Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.*

ΟΜ

Η υπέρβαση του θανάτου και η μετατροπή του σε κάτι στο οποίο συμμετέχουμε συνειδητά είναι το επόμενο βήμα μπροστά για τους απανταχού νοήμονες ανθρώπους καλής θέλησης και ο διαλογισμός κρατά το κλειδί για την κατανόηση της διαδικασίας. Για το μεγαλύτερο μέρος του κύκλου των ενσαρκώσεων, η ψυχή στο δικό της πεδίο δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία στις καθημερινές μας υποθέσεις και δραστηριότητες, αλλά όταν αρχίζουμε να βαδίζουμε στην ατραπό και να επικαλούμαστε συνειδητά το φως της, ο πρώτος νόμος της Λευκής Μαγείας υπεισέρχεται στην εξίσωση: *Ο Ηλιακός Άγγελος αυτο-περισυλλέγεται, δεν διασκορπίζει τη δύναμή του, αλλά σε βαθύ διαλογισμό επικοινωνεί με την αντανάκλασή του.*

Όταν συμβεί αυτό, η προσωπικότητα βιώνει την παρόρμηση για ενδοσκόπηση και η απελευθερωτική ενέργεια του θανάτου επιστρατεύεται προς όλα όσα εμποδίζουν το φως της ψυχής. Ο Απ. Παύλος αναφέρθηκε σ' αυτή τη διαδικασία στην προς Κορινθίους ομιλία του, όταν δήλωνε «καθ' ημέραν αποθνήσκω». Αυτό οδηγεί μέχρι τέλους, ως τη Σταύρωση και τη Μεγάλη Απάρνηση, το κάλεσμα για τη θυσία που επιφέρει θάνατο στην κατώτερη φύση. Μόνο με την

καθημερινή πρακτική τής χορήγησης θανάτου στην κατώτερη φύση μπορεί να «αντιμετωπιστεί και να γίνει υποφερτός» ο τελικός Θάνατος.

Στην πραγματικότητα, ακόμη και λέξεις όπως η σταύρωση θα πάψουν να προκαλούν τρόμο όταν εξεταστούν από μια ευρύτερη προοπτική. Διότι αυτό που πραγματικά σημαίνει σταυρώνω είναι, απλά, «καθηλώνω σε σταυρό». Μια αποκλειστικά φυσική ερμηνεία αυτού του ορισμού είναι εύλογα αποτρόπαια. Αλλά, σταύρωση σημαίνει, πραγματικά, να φέρνουμε τον σταυρό σε μια ανεπιθύμητη κατάσταση συνείδησης. Και τί είναι αυτός ο σταυρός; Είναι η κάθετη γραμμή δύναμης που συνδέει ένα ανθρώπινο ον με το θείο, από την οποία η πνευματική δύναμη διαχύνεται στη συνείδηση, ενώ η οριζόντια γραμμή είναι το μέσο για τη μετάδοση αυτής της δύναμης στον κόσμο της καθημερινότητας ως λυτρωτικό πυρ. Το κέντρο του σταυρού είναι το σημείο όπου το θείο πυρ συγκρατείται σε μια κατάσταση πνευματικής έντασης, για να αυξηθεί σε δύναμη προτού απελευθερωθεί σε μια πράξη δημιουργικής λύτρωσης.

Το έργο της δημιουργικής λύτρωσης αποτελεί μια διαδικασία ανύψωσης – μια εγερτήρια πράξη ανάστασης, καθώς υπερνικάται η αδράνεια της ύλης. Κάτι που προσδίδει μια δυναμική ομορφιά στην πνευματική δημιουργικότητα, διότι θα πρέπει να υπερβεί, και όντως χρειάζεται, αντιτιθέμενες δυνάμεις για να ασκήσει την τέχνη της. Όσο εντονότερη η αντίθεση, τόσο πιο σημαντικό το έργο τέχνης και τόσο περισσότερο μπορεί ο Κριός να συντελέσει στη δημιουργική διαδικασία μέσω της «αναπτυσσόμενης δύναμης για εκδήλωση» που χαρακτηρίζει την ενέργειά του. Εδώ, λοιπόν, μας δίνεται η ευκαιρία να αναδημιουργήσουμε τον εαυτό μας με την ανύψωσή μας σε μια κατάσταση μαγνητικής έντασης που παρέχει ένα δυναμικό πεδίο προστασίας από τα θέληγτρα των τριών κόσμων, ενώ ταυτόχρονα μας επιτρέπει να δημιουργήσουμε μέσα από την ουσία που εμπεριέχουν.

Αν το καλοξετάσουμε, θα αντιληφθούμε ότι αυτό το είδος δημιουργικότητας είναι εκείνο στο οποίο αναφερόταν ο Χριστός όταν διακήρυττε «Ίδού, ποιώ τα πάντα καινά» και η ευκαιρία που έχουμε μπροστά μας να μεταφέρουμε αυτό το πνεύμα ανανέωσης στη ζωή μας είναι εξίσου άμεση όσο και πραγματική. Η μαγνητική αύρα ενός ολοκληρωμένου Υιού του Θεού, όπως ο Χριστός, ανυψώνει τη συνείδηση όσων περιέρχονται στο πεδίο επιρροής του σε μια κατάσταση ζωτικής αναμονής, όπου το δημιουργικό δυναμικό ανέρχεται σε υψηλότερη βαθμίδα απ' ό,τι συνήθως. Νέες δυνατότητες γίνονται στιγμιαία ορατές, οι λεπτοφυείς επιδράσεις αυτού που είναι ακόμη αόρατο και ανεκδήλωτο διαπερνούν τη συνείδηση και κάθε Λάζαρος εκ νεκρών ανασταίνεται.

Η κρίση που δημιουργείται από αυτή την ενεργειακή εισροή συνεπάγεται αναπόφευκτα τη λήψη μιας απόφασης, διότι η ενέργεια είναι εξαιρετικά ισχυρή για να συγκρατηθεί και πρέπει να εκφραστεί μέσα από κάποιου είδους δημιουργικότητα. Είτε θα εφαρμοστεί στην υπηρεσία είτε θα στραφεί προς την αντίθετη κατεύθυνση και θα γίνει καταστροφική. Η Καινή Διαθήκη το απεικονίζει αυτό στα πολλά επεισόδια καλού και κακού που αποτελούσαν τις δημιουργικές αντιδράσεις όσων ήρθαν σε επαφή με τον Χριστό, αντιδράσεις που ποικίλλουν ανάλογα με το διαμέτρημα της συνείδησης που Αυτός άγγιξε. Καθώς κοιτάζουμε γύρω μας τον κόσμο σήμερα και αντιλαμβανόμαστε πόσο αλληλένδετη είναι η κοινωνία σε σύγκριση με δύο χιλιάδες χρόνια πριν, και πόσο η δύναμη της καταστροφής ολόκληρου του πλανήτη βρίσκεται στα ασταθή χέρια της ανθρωπότητας, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί πρέπει να γίνει η κατάλληλη προετοιμασία πριν από την επανεμφάνιση του Χριστού, καθώς το καλό πρέπει να υπερισχύσει του κακού προκειμένου να αποτραπεί η καταστροφή.

Σε κάποιο βαθμό, η δύναμη της «ανάστασης εκ νεκρών» υπάρχει σε όλους μας και η έμπνευση που αντλούμε από τον Χριστό και όλους τους άλλους μεγάλους εκπροσώπους του Θεού μπορεί να εφαρμοστεί στη ζωή μας για να μετατρέψουμε κάθε στιγμή της ημέρας σε μια δημιουργική ευκαιρία. Η επιστήμη της κοινωνικής αλληλεπίδρασης που είναι σε άνθηση αυτή τη στιγμή στον κόσμο αποτελεί ένα θεμέλιο γι' αυτό, πάνω στο οποίο μπορεί να ακμάσει η πνευματική δημιουργικότητα. Η επικοινωνία, σιωπηρή ή λεκτική, όταν διεξάγεται με το ήθος της

ορθής σχέσης καθίσταται μια πνευματική γεννήτρια μέσω της οποίας παράγεται το φως της ανανέωσης. Καθώς η ενέργεια αυξάνεται μεταξύ των επικοινωνούντων μερών και του σημείου δημιουργικότητας που παράγεται μεταξύ τους, συμβαίνει με φυσικό τρόπο μια αύξηση της μαγνητικής έντασης, η οποία βιώνεται ως χαρά. Ως τέτοια, η χαρά είναι η λυδία λίθος της αληθινής δημιουργικότητας και ένα ενδεικτικό στοιχείο για τον βαθμό του πνευματικού εμπλουτισμού που συμβαίνει· εμφανίζεται σαν ουράνιο τόξο όταν η ψυχή ακτινοβολεί μέσα από την ουσία και εξαφανίζεται, εξίσου ξαφνικά, αν η προσωπικότητα σταθεί εμπόδιο.

Η χαρά γίνεται αισθητή ανεξάρτητα από το αν η προσωπικότητα βρίσκεται σε κατάσταση ευτυχίας ή οδύνης. Η χαρά γίνεται αισθητή στη συνειδητοποίηση ότι, μέσω του Χριστού, έχουμε την ευκαιρία να ενταχθούμε στο μεγάλο σχέδιο της ζωής ως συνειδητοί συνεργάτες και όσο περισσότερο αφοσιωνόμαστε σε αυτόν τον στόχο, τόσο περισσότερο η χαοτική κίνηση που χαρακτηρίζει εκ φύσεως τη ζωή όσων δεν έχουν επίγνωση οποιουδήποτε πνευματικού στόχου θα δίνει σταθερά τη θέση της στην τάξη. Ολόκληρη η ύπαρξη καθίσταται τότε ένα πεδίο υπηρεσίας, όπου διάφορες δυνάμεις ή ιδέες χρησιμοποιούνται για να διεγείρουν όλες τις εκδηλωμένες ζωές σε επιταχυνόμενη, κατευθυνόμενη κίνηση προς τον Χριστό και την πνευματική Ιεραρχία.

Κάθε φορά που κάνουμε μια σκέψη, συμμετέχουμε στις δημιουργικές διαδικασίες του σύμπαντος και είτε βοηθάμε είτε εμποδίζουμε το σύνολο. Καθώς δεν υπάρχει τίποτε ακίνητο στο σύμπαν, κάθε σκέψη και δράση μεταφέρει τον δημιουργό της και εκείνους τους οποίους επηρεάζει ένα μικρό βήμα εμπρός προς στο πνεύμα ή προς τα πίσω στην ύλη και επομένως λειτουργεί ανελκυστικά ή ενελκυστικά· και ίσως αυτό να ρίχνει φως στη διακήρυξη του Χριστού «Ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστί». Το να μένουμε άπραγοι είναι στην πραγματικότητα αδύνατο, επειδή η θάλασσα της ουσίας μέσα στην οποία διανύουμε τη ζωή μας, αναφερόμενη ορισμένες φορές ως «στοιχειακή ουσία», ρέει σταθερά προς τον πόλο της ύλης στον ενελκυστικό κύκλο και έτσι αυτό που περιγράφουμε ως «μένουμε άπραγοι» είναι περισσότερο μια διολίσθηση προς τα πίσω σ' αυτή τη γραμμή της ελάχιστης αντίστασης, που περνάει μέσα από προηγουμένως επιτευχθείσες καταστάσεις συνείδησης τις οποίες έχουμε ξεπεράσει και στις οποίες επανερχόμαστε διακινδυνεύοντας· όπως το θέτει ο Διδάσκαλος Μορύα, αυτές είναι «συνήθειες διαμονής που θέτουν σε κίνδυνο τον ένοικο». Πιθανώς πολλοί από εμάς να αισθανόμαστε στάσιμοι, σαν να μην σημειώνουμε παρά μικρή πρόοδο στην ατραπό, αλλά με μια πιο προσεκτική εξέταση θα αναγνωρίσουμε ότι εξακολουθούμε να «βαδίζουμε πάνω στο νερό» και να συγκεντρώνουμε την ενέργεια για να προχωρήσουμε ένα ακόμη βήμα προς τα εμπρός.

Να ακολουθούμε τα βήματα του Χριστού απαιτεί μια αταλάντευτη εστίαση της δημιουργικής μας ενέργειας. Κι αυτό συμπυκνώνεται σε μια όμορφη δήλωση στα κείμενα της Αλίκης Μπέιλι: *η επίμονη προσπάθεια είναι ο σπόρος της σύνθεσης, η αιτία της επίτευξης και αυτή που τελικά υπερνικά το θάνατο*. Η πνευματική ατραπός είναι η οδός της επίμονης προσπάθειας για την ένωση πνεύματος και ύλης σε μια υπέρτατη πράξη σύνθεσης· διότι το πνεύμα και η ύλη είναι το αληθινό ζεύγος των αντιθέτων και όχι η Ζωή και ο Θάνατος, όπως είχαμε υποθέσει ως τώρα. Ο θάνατος είναι απλώς μια απελευθερωτική δύναμη και ένας από τους πολλούς παίκτες στο απέραντο σχήμα της Ζωής που περιλαμβάνει τα πάντα.

Μέσω αυτής της κατανόησης επέρχεται συμφιλίωση για τον φιλόσοφο όσο και τον ποιητή. «*Η ορμή που μεσ' στον ανθηρό διάυλο φέρνει το λουλούδι*» είναι μια θαυμαστή δύναμη που αξίζει να αναλογιστούμε την εποχή του Πάσχα, όταν παντού γύρω μας παρατηρείται πυρετώδης ανανέωση. Κάθε έκρηξη πρασίνου αποτελεί παράδειγμα του αγώνα για ανάπτυξη που συνεπάγεται κάθε δημιουργική προσπάθεια – μια αναστάσιμη δύναμη που δεν θα ήταν δυνατή χωρίς να απελευθερωθεί πρώτα από εκείνο που «*αφανίζει τις ρίζες των δέντρων*». Μολονότι αυτή η δύναμη είναι πράγματι καταστροφική, μας φέρνει απλώς ένα βήμα πιο κοντά στην πλήρη άνθηση του παιδίου Χριστού εντός μας και ως εκ τούτου αξίζει να την υποδεχτούμε με χαρούμενη προσμονή.